

λαλιᾶς οὐ μεμπτὴν ἔδωκε δίκην, ἵνα δὲ γέλωτα παράσχῃ τοῖς
ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσεν. ἐνάμιllα δὲ τούτοις καὶ
σύζυγα καὶ Θεόκριτος δὲ σοφιστὴς εἶπέ τε καὶ ἔπαθε, καὶ πολὺ⁵
δεινότερα. Ἀλεξάνδρου γὰρ πορφυρᾶς ἐσθῆτας κελεύσαντος
κατασκευάζειν τοὺς Ἑλληνας, ἵνα ἐπανελθὼν τὰ ἐπινίκια τοῦ
πολέμου τοῦ κατὰ τῶν βαρβάρων θύσειε, καὶ τῶν ἐθνῶν κατὰ Β
κεφαλὴν εἰσφερόντων ἀργύριον ‘πρότερον μέν’ ἔφησεν ‘ἡμ-¹⁰
φισβήτουν, νῦν δ’ ἥσθημαι σαφῶς ὅτι δὲ πορφύρεος Ὁμήρου
θάνατος οὗτός ἐστιν’. ἐξ ὧν ἐχθρὸν ἐκτήσατο τὸν Ἀλέξαν-
δρον. Ἀντίγονον δὲ τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων ἐτερόφθαλμον
ὅντα τὴν πήρωσιν προφέρων εἰς οὐ μετρίαν δρυγὴν κατέστησε.¹⁵
τὸν γὰρ ἀρχιμάγειρον Εὐτροπίωνα πέμψας <πρὸς τὸν ἄνδρα>
γεγενημένον ἐν τάξει παραγενέσθαι πρὸς αἵτον ἡξίου καὶ λόγον
δοῦναι καὶ λαβεῖν. ταῦτα δ’ ἀπαγγέλλοντος ἐκείνου πρὸς αὐτὸν
καὶ πολλάκις προσιόντος ‘εὖ οἶδα’ ἔφησεν ‘ὅτι ὁμόν με θέλεις
τῷ Κύκλῳ παραθεῖναι’, διειδίζων τὸν μὲν ὅτι πηρός, τὸν
δ’ ὅτι μάγειρος ἦν. κἀκεῖνος ‘τοιγαροῦν’ εἰπών ‘τὴν κεφαλὴν Σ
ούχ ἔξεις ἀλλὰ τῆς ἀθυροστομίας ταύτης καὶ μανίας δώσεις
δίκην’, ἀπήγγειλε τὰ εἰρημένα τῷ βασιλεῖ, καὶ ὃς μεταπέμψας
ἀνεῖλε τὸν Θεόκριτον.²⁰

παρὰ πάντα δὲ ταῦτα, ὅπερ ἐστὶν ἴεροπρεπέστατον, . . .
ἐθίζειν τοὺς παῖδας τῷ τάληθῇ λέγειν· τὸ γὰρ ψεύδεσθαι
δουλοπρεπὲς καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἄξιον μισεῖσθαι καὶ οὐδὲ
μετρίοις δούλοις συγγνωστόν.

15. Ταῦτα μὲν οὖν οὐκ ἐνδοιάσας οὐδὲ μελλήσας περὶ τῆς
τῶν παιδῶν εὔκοσμίας καὶ σωφροσύνης διείλεγμαι· περὶ δὲ
τοῦ φηθήσεσθαι μέλλοντος ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχογνώμων,
καὶ τῇδε κἀκεῖσε κλίνων ὡς ἐπὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον D
ἔφωτι ‘δύναμαι, πολὺς δ’ ὄκνος ἔχει με καὶ τῆς εἰσηγήσεως